

**A BÉCSI IPARMŰVÉSZETI EGYETEM
MÉDIA TANSZÉKE
HALLGATÓINAK KIÁLLÍTÁSA,
2016. május 21. – június 3.**

Egy fiatal és ambiciózus galériatechnikus mindig jól jön a háznál, sőt aranyat ér. Ért mindenhez: felrakja és leszedi a kiállítást, takarít és rendet rak a megnyitók után, gondot visel a látogatók eligazításáról és ellátásáról. Ez persze alapvető elvárás. Ha a technikus maga is művész, akkor némileg bonyolultabb a helyzet, hiszen kritikai prizmán át, a saját szakmai látószögéből szemléli a tekintete előtt zajló eseményeket. A legeszményibb galériatechnikus minden kétséget kizárólag az a személy, aki – amellet, hogy építően áll hozzá a keze alá kerülő mindenféle művészeti anyaghoz, kihozva mindegyik kiállításból a maximumot, amit az adott tér megenged – maga is hozzájárul a program kialakításához. Nekünk egy ilyen emberünk van. Nem az első eset, hogy kiállítást hoz a galériába, érvényesítve azt a generációt, amelynek a tagja. Elvégre ennyivel tartozik nemzedéktársainak, és némileg azok is elkötelezettjei neki.

Antal István jelenleg Bécsben tanul, benne van az ottani események körforgásában. Élményeit velünk, Magyarországon élőkkel is meg kívánja osztani. Ebbéli igyekezetének gyümölcse a most nyíló kiállítás is, amely új fejezetet nyithat a Magyar Műhely sokéves nemzetközi kapcsolatainak tekintetében. Tulajdonképpen felújíthatja bécsi kapcsolatainkat, melyek a múlt század elejére nyúlnak vissza, arra az időre, amikor Bécs menedékhelyévé vált a Magyarországról politikai nézetkülönbségek miatt száműzött magyar avantgárdnak, Kassák Lajosnak és körének. A magyar avantgárd vezéralakjának, Kassáknak és társainak Bécs 1920-tól 1926-ig nyújtott menedéket. Jellemző, hogy a II. világháború utáni magyar avantgárd ismét csak Nyugaton szervezte meg magát, azoknak a fiataloknak a révén, akik az 1956-os eseményekben való részvételük miatt voltak kénytelenek elhagyni az országot. Közéjük tartozott a Magyar Műhely

folyóirat két alapítója, a Párizsban letelepedett Nagy Pál és Papp Tibor. Az 1962-ben elindított avantgárd szócsőnek, amely a kezünk alatt ma is megjelenik, mindössze egy esztendő elteltével lett szerkesztője és kiadója a ma is az osztrák fővárosban élő Bujdosó Alpár. Ha avantgárd elődeinkre emlékezünk, akkor Bécsre is mindig szeretettel gondolunk.

De térjünk vissza a jelenkorba, amelyben az avantgárdra mint hagyományra hivatkozunk, a jelenkori törésekre pedig a kortársi kifejezést használjuk. Jelen kiállítás sok mindent elmond Bécs mai képzőművészetről, illetve a művészeti oktatás természetrajzáról. Egy színes, üde, különböző kultúrákból jövő fiatalok alkotta közösségnek a munkájába nyerhetünk betekintést, amely mediális értelemben is roppant változatos és izgalmas, vagyis végsőkéig nyitott.

Ez a fajta nyitottság pedig nem is oly sokára meg fogja változtatni az ottani művészeti gondolkodást, amelyről még ma is az a hír járja, hogy erősen konzervatív. Az itt kiállító tizenkét ifjú alkotó – azokkal együtt, akik nincsenek itt – garancia arra, hogy a bécsi és az osztrák ízlésvilág, valamint az általános művészetfelfogás komoly változásoknak néz elébe. A párbeszédre való hajlam ugyanolyan feltétele a változásoknak, mint

Mona Radzibari

Eveline Reinholz

a kortársi szellemiség helyének a kivívása a képzésben és a prezentációban. Mindez előbb-utóbb a galériarendszer struktúráján is nyomot hagy. Ennek egyik szép példáját láthattuk például a nemrég megnyílt Brotfabrik művészeti központ létrejöttében.

Nagyon örülök ennek a mostani találkozásnak, a „Host an Tschick?” (Van egy cigid?) üzenetének, hiszen pályám során megszámlálhatatlan kapcsolatot hoztam létre a világ minden táján élő alkotóval, és tudom, milyen lényegbevágó az emberi-alkotói közeledés, az egészséges eszmecsere. Köszönjük bécsi barátainknak, hogy átrándultak a szomszédba, elszívni egy közösségi cigarettát, amelynek a füstje messzire látszik.

SZOMBATI BÁLINT